

Posudek diplomové práce

OLGY ŠTICHAUEROVÉ

MOZAIKA A FRAGMENT. TŘI UKÁZKY ITALSKÉHO POSTMODERNÍHO ROMÁNU,
ÚRS FFUK

Je to skutečně radost, přečíst si diplomovou práci, jejíž autorka si jasně definuje problém, bezpečně zvolí texty, na nichž lze problém tematizovat, provede jejich minuciózní analýzu (z jednotné a zároveň mnohostranné perspektivy) a v neposlední řadě to vše sepíše jasným a kultivovaným stylem. Taková je práce Olgy Štichauerové. Navíc je to práce, která skutečně přináší něco nového: i ten, kdo už o těchto textech něco ví, ví o nich po jejím přečtení o něco více.

Diplomantčiným tématem je „fragmentarizace“ moderní prózy jako specifický znak „postmoderní“ literatury. Velmi oceňuji již úvodní partii, kde je – v dialogu s inteligentně vybranými texty: Welsch, Bauman, Derrida, Baudrillard – nejen řečeno, jak autorka postmodernu chápe, ale i to, jak vnímá zrcadlení „postmoderní situace“ v novodobých narativních formách.

Cesty narativní fragmentarizace autorka demonstruje na třech prózách: Tabucchiho románu *Notturmo indiano*, Bariccově *City* a Calvinově románu *Se una notte d'inverno un viaggiatore*. Projednou jsou tu zásadně minimalizovány biobibliografické informace a veškerý prostor je věnován analytické práci s texty.

Na Tabucchiho próze autorka ilustruje rozpad postavy, jež putuje do minulosti, kde se – snad – skrývá ztracená celistvost. Jen jakoby mimochodem dokládá, do jaké míry je důraz na minulost jako stále živý rezervoár životních obsahů bergsonovský – u Tabucchiho je ovšem tato minulost něco nesamozřejmého, něco, co je třeba hledat. A upozorňuje, nakolik se u Tabucchiho překrývají určité narativní vzorce (cestopis, iniciační román).

Za zcela mimořádný – a pokud to mohu posoudit, velice samostatný – výkon pokládám interpretaci Bariccova románu. Autorka v tomto případě popisuje kolážovitost (mozaikovitost) narativního prostoru – v němž se neustále superponují různé vrstvy: reálná, fiktivní, vnitřní. I zde jde v zásadě o iniciační pouť, jež má zrušit bariéry, promítnout vnitřní prostor do světa reálného.

V Calvinově románě je pak analyzován rozpad příběhu.

Nepokládám za účelné reprodukovat teze, k nimž autorka dospěla: to si lze přečíst v resumé.

Podobně jako v traktovaných románech je i zde nejcennější vlastní cesta: ona pozorná a vnímavá procházka literárními texty, k níž jsme tu byli pozváni.

Práci pokládám za nadstandarní a hodnotím ji jako výbornou.

23. 1. 2011

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.

oponent